

Nr 99.

Ankom till riksdagens kansli den 7 maj 1943 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående statsverkets övertagande av vissa städers förpliktelser beträffande befattningshavare, vilka vid upphörande av rådhusrätterna i samma städer komma att indragas m. m.

(3:e avd.)

I propositionen nr 159 har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementensärenden för den 12 mars 1943, framlagt förslag rörande statsverkets övertagande av vissa städers förpliktelser beträffande befattningshavare, vilkas tjänster vid upphörande av rådhusrätterna i berörda städer komma att indragas m. m.

Enligt 1 § lagen den 17 juni 1932 om stads och landsbygds förenande i judiciellt avseende äger Kungl. Maj:t med stadsfullmäktiges samtycke förordna, att rådhusrätt i stad skall upphöra och staden i judiciellt avseende förenas med domsaga. Beträffande stad, där länsstyrelsen ej har sitt säte och i vars rådhusrätt borgmästaren är ensam lagfaren ledamot eller jämte borgmästaren endast en ledamot finnes som skall vara lagfaren, äger Kungl. Maj:t, jämlikt 2 § nämnda lag, när borgmästartjänsten är ledig, även utan stadsfullmäktiges samtycke meddela enahanda förordnande som nyss nämnts, såframt

1. ändringen med hänsyn till förhållandena i såväl staden som domsagan finnes vara till gagn för rättsskipningen,

2. statsverket övertager stadens förpliktelser beträffande avlöning och pension till innehavare av befattning, som genom rådhusrättens upphörande indrages, samt

3. ändringen icke medför ökad ekonomisk börda eller annan avsevärd olägenhet för staden.

1:o) **Ronneby.** Borgmästartjänsten i Ronneby, vars invånarantal den 31 december 1941 uppgick till 5,856 personer, är sedan den 27 januari 1936 vakant. Enligt Kungl. Maj:ts brev den 7 februari 1890 skall rådhusrätten utgöras av, förutom borgmästaren, två ordinarie rådmän, vilka icke behöva vara lagfarna, samt en extra rådman. En av de ordinarie rådmanstjänsterna, med vilken befattningen såsom kronouppbördskassör varit förenad, är sedan den 1 juli 1937 vakant och uppehålles på förordnande. Den andra ordinarie rådmansbefattningen innehaves av Karl August Frithiof Svensson, som erhållit fullmakt å tjänsten år 1932. Extra rådman är sedan år 1933 Fredrik Hilmfrid Abraham Berg. Den förre är född år 1882 och den senare år 1877. Svensson och Berg voro ursprungligen å sina rådmansbefattningar tillförsäkrade årliga

arvoden å 300 kronor respektive 100 kronor, men hava sagda belopp från och med den 1 januari 1942 förhöjts till 500 kronor respektive 150 kronor. Å arvodesbeloppen utgår sedan 1 april 1940 dyrtidstillägg enligt samma grunder, som gälla för stadens övriga befattningshavare. Svensson har vidare uppburit viss inkomst av sportler. Någon utfästelse från stadens sida om pensionering föreligger icke beträffande någon av nämnda rådmän, och skyldighet har icke föreskrivits för dem att vid viss ålder avgå från tjänsten.

Staden är belägen inom Medelsta tingslag av den genom Kungl. Maj:ts brev den 12 juni 1936 nybildade Östra och Medelsta domsaga. Domsagan hade den 31 december 1941 ett invånarantal av 50,849 personer, varav inom Medelsta tingslag 28,436 personer. Nämnda tingslag har sitt tingsställe i Ronneby, varest tingshus finnes. Den 23 oktober 1936 bestämde Kungl. Maj:t, att domsagans kansli skulle tillsvidare, i avbidan på slutligt beslut i fråga om Ronneby stads förenande i judiciellt avseende med domsagan, vara förlagt till Ronneby.

På grund av Kungl. Maj:ts beslut den 31 januari 1936 har genom länsstyrelsens i Blekinge län försorg utredning ägt rum rörande Ronnebys förenande i judiciellt avseende med angränsande domsaga. Utredningen, som verkställts jämlikt 3 § ovannämnda lag och särskilt avhandlat de frågor som angivits i samma paragraf, har enligt länsstyrelsens uppdrag utförts av borgmästaren i Karlskrona Ebbe Dymling. En redogörelse för utredningen jämte i anledning därav avgivna utlåtanden har lämnats i propositionen å sid. 3—7, vartill utskottet hänvisar.

Departementschefen har för egen del anfört i huvudsak följande.

Den i ärendet verkställda utredningen får anses giva vid handen, att där-
est statsverket såsom föreslagits övertager staden Ronnebys förpliktelser be-
träffande avlöningen till de icke lagfarna rådmän, vilkas tjänster i och med
rådhusrättens upphörande komma att indragas, samt staden medgives rätt
att inträda såsom delägare i tingslagets tillgångar utan att härför erlägga
någon inlösningssumma, den föreslagna föreningen med Östra och Medelsta
domsaga icke kommer att medföra ökad ekonomisk börda för staden. De
skäl, som åberopats till stöd för stadens befrielse från skyldighet att utgiva
ersättning till tingslaget, finner jag välgrundade. Genom den vid 1942 års
riksdag genomförda ändringen av 5 § lagen den 17 juni 1932 om stads och
landsbygds förenande i judiciellt avseende föreligger numera möjlighet för
Kungl. Maj:t att vid förordnande om rådhusrätts upphörande medgiva stad
befrielse från inlösningsskyldighet varom här är fråga. Denna möjlighet an-
ser jag böra i förevarande fall begagnas. Det är nämligen ett allmänt intresse,
särskilt med hänsyn till den förestående rättegångsreformen, att den egna
jurisdiktionen i städer av så ringa storlek som Ronneby, så snart tillfälle där-
till gives, bringas att upphöra.

I ärendet har ifrågasatts att låta med den föreslagna föreningen tills vi-
dare anstå. Länsstyrelsen, som i sitt i ärendet först avgivna utlåtande för-
klarat sig ej vilja avstyrka stadens förenande med domsagan, då ett bibe-
hållande av en stad av så ringa storlek som Ronneby vid egen jurisdiktion
icke vore att förorda, har sålunda i ett senare utlåtande ansett sig böra ifrå-
gasätta lämpligheten av att den stora och arbetstyngda domsagan utökades
med Ronneby stad och föreslagit utredning för länets indelning i tre domsa-
gor, i avbidan varpå sammanslagningsfrågan borde vila. Hovrätten däremot
har uttalat, att en dylik utredning icke borde för närvarande företagas. Jag

delar hovrättens uppfattning härutinnan. Vål är domsagan en av de större och mera arbetstyngda, men givet är, att de svårigheter, som ur arbetsbördans synpunkt kunna föranledas av stadens förenande med domsagan, kunna bemästras genom en mot ökningen i arbetet svarande förstärkning av domsagans arbetskrafter. I detta sammanhang får jag erinra om att enligt den av 1942 års riksdag i princip beslutade omorganisationen av domsagoförvaltningen tingsdomare skall finnas anställd i vissa av de största domsagorna samt att för ifrågavarande domsaga avsetts en dylik befattningshavare. I övrigt vill jag, utan att nu taga närmare ställning till den väckta frågan om domsagoregleringen, framhålla, att med frågans prövning i varje fall bör anstå till dess vakans uppstår å något av häradshövdingämbetena i de nuvarande två Blekingedomsagorna. Detta kommer, så vitt nu kan förutses, att bli faller först år 1949. Att till denna jämförelsevis avlägsna tidpunkt fortfarande på förordnande uppehålla borgmästartjänsten i Ronneby synes mig ur rättsvårdens synpunkt icke försvarligt. Jag anser sålunda att ytterligare uppskov med avgörandet av frågan om stadens förenande med domsaga icke bör förekomma. Att efter den föreslagna utökningen Östra och Medelsta domsagas kansli alltjämt bör vara förlagt till Ronneby synes självfallet.

Då utredningen får anses visa, att ifrågavarande indelningsändring skulle bli till gagn för rättsskipningen samt, med hänsyn till vad förut anförts, jämväl övriga av de i 2 § förenämnda lag den 17 juni 1932 angivna förutsättningarna för meddelande mot stads bestridande av förordnande om dess förenande i judiciellt avseende med domsaga lära föreligga, ämnar jag föreslå Kungl. Maj:t utfärdande av föreskrift härom. Innan detta kan ske, måste emellertid riksdagens samtycke utverkas till att statsverket övertager stadens förpliktelser beträffande avlöningen till de två icke lagfarna rådmän, vilkas befattningar vid rådhusrättens upphörande komma att indragas.

Utskottet delar departementschefens uppfattning, att en förening i judiciellt hänseende av Ronneby stad med Östra och Medelsta domsaga bör komma till stånd utan avbidan på den fråga om domsagoreglering i Blekinge län, som först framdeles kan komma under bedömande. Med hänsyn härtill och då Kungl. Maj:ts förslag i övrigt icke givit utskottet anledning till erinran, får utskottet hemställa,

Utskottet.

att riksdagen må medgiva, att till rådmännen i Ronneby Karl August Frithiof Svensson och Fredrik Hilmfrid Abraham Berg må från och med den dag, då föreskrift om stadens förenande i judiciellt avseende med Östra och Medelsta domsaga träder i kraft, från allmänna indragningsstaten under deras återstående livstid utbetalas årlig gottgörelse med 560 kronor till Svensson och 100 kronor till Berg, med iakttagande av att å förmånen dyrtidstillägg icke skall utgå.

2:o) **Simrishamn.** I Simrishamn, vars invånarantal den 31 december 1941 uppgick till 2,791 personer, är borgmästartjänsten sedan den 23 maj 1939 vakant. Förutom borgmästaren skall stadens rådhusrätt enligt gällande arbetsordning utgöras av en förste lagfaren rådman, en andre icke lagfaren rådman och en extra rådman. Förste rådmansbefattningen innehaves av Fritz Werner Gottlob Rosencrantz, som är född 1885. Fullmakt för honom

är utfärdad den 27 september 1921. Andre rådmanstjänsten och extra rådmanstjänsten uppehållas allenast på förordnande. Enligt av Kungl. Maj:t den 11 februari 1910 fastställd lönestat utgå till förste rådmannen följande årliga avlöningsförmåner: lön 400 kronor, två ålderstillägg, vardera å 200 kronor, samt tjänstgöringspenningar 200 kronor. Sedan den 1 januari 1922 utgår därjämte tillfällig löneförbättring å befattningen med ett belopp av 1,400 kronor årligen, vilken förmån tillförsäkrats befattningshavaren genom stadsfullmäktiges beslut den 15 december 1922. Detta beslut har icke underställts Kungl. Maj:ts prövning. Förste rådmannen är vidare berättigad att uppbära vissa sportler, vilka under åren 1937—1939 i medeltal årligen uppgått till 750 kronor. Å lönen, ålderstilläggen och tjänstgöringspenningarna utgår dyrtidstillägg efter samma grunder som gälla för befattningshavare vid statens oreglerade verk. Någon utfästelse från stadens sida om pensionering av förste rådmannen föreligger icke, och skyldighet har icke föreskrivits för honom att vid viss ålder avgå från tjänsten. Ej heller har i Rosenkrantz' fullmakt inryckts föreskrift om skyldighet att övergå till annan tjänst hos staden. I sådant avseende är av betydelse att Rosenkrantz, som avlagt juris kandidatexamen, innehar föreskriven kompetens för att kunna utses till kommunalborgmästare.

Ingelstads och Järrestads domsaga, vilken omgiver staden, hade den 31 december 1941 ett invånarantal av 34,412 personer. Domsagan består av ett tingslag samt har tingsställe och domarkansli i Hammenhög, där tingshus finnes, uppfört år 1891. Avståndet mellan Simrishamn och Hammenhög är omkring 15 kilometer.

På grund av Kungl. Maj:ts beslut den 9 juni 1939 har genom länsstyrelsens i Kristianstads län försorg utredning skett rörande Simrishamns förenande i judiciellt avseende med nämnda domsaga. Utredningen, som verkställts jämlikt 3 § i ovannämnda lag den 17 juni 1932 och särskilt avhandlat de frågor som angivas i nämnda paragraf, har jämlikt länsstyrelsens uppdrag verkställts av häradshövdingen i Södra Åsbo och Bjäre domsaga G. A. Eriksson. Beträffande nämnda utredning och däröver avgivna utlåtanden får utskottet hänvisa till propositionen sid. 9 och 10.

Departementschefen har för egen del anfört i huvudsak följande.

Av den i ärendet verkställda utredningen framgår otvetydigt, såsom ock i de över densamma avgivna yttrandena bekräftats, att de i 2 § förenämnda lag den 17 juni 1932 angivna förutsättningarna för meddelande av förordnande om staden Simrishamns förenande i judiciellt avseende med Ingelstads och Järrestads domsaga föreligga. Det är också min avsikt att föreslå Kungl. Maj:t utfärda föreskrift härom. Först i samband därmed lärer ställning böra tagas till den i ärendet uppkomna frågan om förflyttning av domsagans nuvarande tingsställe och kansliort till Simrishamn. Innan förordnande som nyss sagts kan ske, måste emellertid riksdagens samtycke utverkas till att statsverket övertager stadens förpliktelser beträffande avlöningen till lagfarne rådmannen Rosenkrantz, vars tjänst vid rådhusrättens upphörande kommer att indragas.

Utskottet.

Utskottet tillstyrker bifall till Kungl. Maj:ts förslag. I samband med beslut om ifrågavarande förening torde på sedvanligt sätt böra tagas under

omprövning, huruvida icke den till Simrishamns stad från anslag under sjunde huvudtiteln utgående ersättningen av 52 kronor 50 öre för förlorade tullfriheter kan indragas.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må medgiva, att till rådmannen i Simrishamn Fritz Werner Gottlob Rosencrantz må från och med den dag, då förordnande om stadens förenande i judiciellt avseende med Ingelstads och Järrestads domsaga träder i kraft, från allmänna indragningsstaten under hans återstående livstid utbetalas årlig gottgörelse med 3,150 kronor jämte dyrtidstillägg å ett belopp av 1,000 kronor enligt de för befattningshavare vid statens oreglerade verk gällande grunder, med iakttagande av att, därest Rosencrantz skulle övergå till ordinarie befattning i statens tjänst eller utses till kommunalborgmästare i Simrishamn eller i annan stad eller till ledamot av annan rådhusrätt och magistrat, han ej vidare skall vara i åtnjutande av berörda gottgörelse och tillägg.

3:o) **Skara.** Skara stad hade den 31 december 1941 ett invånarantal av 7,448 personer. Staden omgives av Skånings och Valle tingslag av Skånings, Valle och Vilske domsaga. Invånarantalet i domsagan vid nyssnämnda tidpunkt utgjorde 21,470 personer, därav 16,003 personer inom nyssnämnda tingslag. Tingslaget har tingsställe i eget inom staden beläget tingshus, vari jämväl domsagans kansli är inrymt.

Sedan dåvarande borgmästaren i Skara Gustaf Eksell utnämnts att från och med den 1 februari 1940 vara häradshövding i Skånings, Valle och Vilske domsaga, har borgmästarämbetet i staden hållits vakant. Enligt för rådhusrätten och magistraten den 4 april 1930 fastställd arbetsordning skall den samma utgöras av, förutom borgmästaren, två rådmän och en extra rådmän, vilka icke behöva vara lagfarna. De ordinarie rådmansbefattningarna innehavas av Nils Ragnar Hermansson och Bertil Söderpalm, vilka äro födda den förre den 17 juni 1895 och den senare den 25 september 1900. Båda hava erhållit fullmakt å sina tjänster år 1930. Söderpalm är därjämte av magistraten utsedd att från och med den 1 oktober 1936 vara kronouppbörds-kassör i staden. Extra rådmän är Anders Josef Albert Granqvist, vilken är född den 21 augusti 1878 och erhållit fullmakt å tjänsten år 1932. Samtliga rådmän, Söderpalm jämväl i egenskap av kronouppbörds-kassör, äro skyldiga att vid fyllda 67 år avgå från tjänsten, de ordinarie mot åtnjutande av pension. Skyldighet för rådmännen att övergå till annan befattning annat än i samband med en allmän omorganisation av underrätterna eller magistraterna föreligger däremot icke. I sådant avseende är av betydelse att rådmannen Söderpalm, vilken avlagt juris kandidatexamen och för närvarande uppehåller borgmästartjänsten i staden, innehar föreskriven kompetens för att kunna utses till kommunalborgmästare. Han har ock förklarat, att han principiellt icke ställde sig avvisande till tanken att söka dylik tjänst i staden.

Enligt fastställd avlöningsstat utgå från staden till rådmännen följande årliga avlöningsförmåner: till en var av de ordinarie rådmännen lön 500 kronor, ett ålderstillägg å 100 kronor samt dyrtidstillägg enligt av stadsfullmäktige fastställda grunder, sedan tjänsternas tillträde 25 % å löneförmånerna eller sålunda 150 kronor, samt till den extra rådmannen lön 100 kronor utan dyrtidstillägg. De ordinarie rådmännen hava genom anslutning till Sveriges kommunalanställdas pensionskassa vid pensionsålderns inträde till försäkrats pension å 447 kronor om året. Den årliga pensionsavgiften utgör för rådmannen Hermansson 122 kronor 24 öre och för rådmannen Söderpalm 114 kronor 41 öre, varav befattningshavarna erlägga 36 kronor vardera, medan återstoden gäldas av staden. — I egenskap av kronouppbördskassör åtnjuter Söderpalm 1,700 kronor i lön, två ålderstillägg å 150 kronor, semesterarvode med 100 kronor samt dyrtidstillägg, vilket sedan år 1940 utgått med 443 kronor, eller sålunda tillhoppa 2,543 kronor om året, vartill komma med tjänsten förenade sportler. Vid 67 års ålder äger han rätt till årlig pension med 1,335 kronor. Pensionsavgiften utgör 350 kronor 32 öre om året, varav Söderpalm bestrider 111 kronor och staden återstående 239 kronor 32 öre.

På grund av Kungl. Maj:ts beslut den 12 januari 1940 har genom länsstyrelsens i Skaraborgs län försorg utredning ägt rum rörande Skaras förenande i judiciellt avseende med förenämnda domsaga. Utredningen, som verkställts jämlikt 3 § förenämnda lag den 17 juni 1932 och särskilt behandlat de frågor som angivas i nämnda paragraf, har jämlikt länsstyrelsens uppdrag utförts av assessorn i Göta hovrätt John Frostmark.

Under utredningen har mellan delegerade för staden och de tingshusbyggnadsskyldige i Skånings och Valle tingslag preliminärt överenskommits, att staden — därest förutsättningarna för dess förening med domsagan komme att föreligga — skulle mot erläggande av 20,000 kronor, att inbetalas med 2,000 kronor om året under tio år efter föreningens genomförande, vinna delägarskap i tingslagets tillgångar.

Beträffande innehållet i berörda utredning och däröver avgivna utlåtanden hänvisar utskottet till den i propositionen å sid. 12—18 lämnade redogörelsen.

Departementschefen har för egen del anfört i huvudsak följande.

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, råder i ärendet olika meningar därom huruvida i förevarande fall föreligger den i 2 § lagen den 17 juni 1932 om stads och landsbygds förenande i judiciellt avseende angivna förutsättningen för meddelande mot stads bestridande av förordnande om dess uppgående i domsaga att ändringen icke kommer att medföra ökad ekonomisk börda för staden. Utredningsmannen, stadsfullmäktige i Skara och länsstyrelsen hava gjort gällande att så blir fallet först år 1967, med mindre statsverket övertager, icke blott stadens avlöningsförpliktelser gent emot rådmännen, utan även i förhållande till kronouppbördskassören eller ock förpliktelserna mot den sistnämnde på annan grund, exempelvis genom hans utseende till kommunalborgmästare, komma att bortfalla. Göta hovrätt har däremot efter en ingående behandling av de med indelningsändringen förknippade ekonomiska frågorna hävdadt, att angivna förutsättning kan — vare sig kronouppbördskassören överföres å stadens indragningsstat eller kvarstår i tjänst — anses befintlig redan nu. Hovrätten har därvid påpekat,

att detta så mycket säkrare skulle vara förhållandet, därest staden icke förbundit sig att i samband med indelningsändringen erlægga viss engångsersättning till tingslaget för vinnande av delaktighet i dess tingshus och övriga tillgångar. Jag delar hovrättens uppfattning i sistnämnda avseende. Enligt min mening föreligga i fråga om staden Skara lika bärande skäl som förut anförts beträffande staden Ronneby för att staden vid uppgåendet i Skånings och Valle tingslag borde befrias från inlösningsskyldighet i tingslagets förmögenhet. Därest preliminärt avtal i saken icke redan träffats, skulle jag också ha föreslagit Kungl. Maj:t meddela bestämmelse om dylik befrielse. Detta avtal bör vid sådant förhållande uppenbarligen icke få den verkan, att den ifrågasatta föreningen därigenom omöjliggöres. Ett förenande av Skara stad med Skånings, Valle och Vilske domsaga framstår nämligen, vilket i ärendet tämligen enhälligt vitsordats, såsom ett starkt allmänt intresse. Det synes då foljdriktigt, att den utfästa ersättningen till tingslaget icke bör få inräknas bland stadens efter indelningsändringen tillkomna nya utgifter. Sker så icke, råder enligt min mening intet tvivel om att förändringen icke kan anses lända staden till ekonomiskt men, även om kronouppbörds-kassörens avlöning fortfarande skulle komma att belasta stadens budget. Jag finner alltså att, även om statsverket övertager stadens förpliktelser allenast beträffande rådmännen, samtliga de i 2 § förenämnda lag uppställda förutsättningar för meddelande mot stadens bestridande av förordnande om dess förenande med domsagan föreligga. Min avsikt är också att föreslå Kungl. Maj:t att utfärda dylik föreskrift. Dessförinnan måste emellertid riksdagens samtycke utverkas till att rådmännens löne- och pensionsförmåner överföras å statsverket.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot vad departementschefen anför, får hemställa,

Utskottet.

att riksdagen må medgiva

a) att till rådmännen i Skara Nils Ragnar Hermansson, Bertil Söderpalm och Anders Josef Albert Granqvist må från och med den dag, då föreskrift om stadens förenande i judiciellt avseende med Skånings, Valle och Vilske domsaga träder i kraft, från allmänna indragningsstaten intill den tidpunkt, då vederbörande uppnår 67 års ålder, utbetalas årlig gottgörelse med 714 kronor till en var av Hermansson och Söderpalm samt med 100 kronor till Granqvist, med iakttagande av att å förmånen dyrtidstillägg icke skall utgå, samt att, därest Hermansson eller Söderpalm skulle övergå till ordinarie befattning i statens tjänst eller utses till kommunalborgmästare i Skara eller i annan stad eller till ledamot av annan rådhusrätt och magistrat, han ej vidare skall vara i åtnjutande av berörda gottgörelse;

b) att från och med förut angivna tidpunkt må till Sveriges kommunalanställdas pensionskassa från allmänna indragningsstaten för Hermansson och Söderpalm årligen, intill dess vederbörande uppnår 67 års ålder eller skyldighet att erlægga pensionsavgift för dem eljest bortfaller, erläggas dylik avgift med för den förre 122 kronor 24 öre och för den senare 114 kronor 41 öre.

4:o) **Piteå.** Genom beslut den 30 juni 1942 förordnade Kungl. Maj:t, med stöd av 2 § lagen den 17 juni 1932 om stads och landsbygds förenande i judiciellt avseende, att rådhusrätten i Piteå skulle upphöra från och med den 1 januari 1943 och staden från och med samma dag i judiciellt avseende förenas med Piteå domsaga samt Piteå och Älvsby tingslag. Beslutet hade föregåtts av vederbörlig genom länsstyrelsen i Norrbottens län verkställd utredning i ärendet. Samtidigt bestämde Kungl. Maj:t, bland annat, att till dåvarande rådmannen i Piteå Carl Erik Eriksson, som är född år 1861, skulle från och med den 1 januari 1943 under hans återstående livstid av statsmedel utbetalas en årlig gottgörelse av 474 kronor utan dyrtidstillägg, att tillsviðare kvartalsvis i efterskott bestridas från det under riksstatens andra huvudtitel uppförda anslaget till extra utgifter. Ersättningsbeloppet utgjorde vederlag till Eriksson för mistade löneförmåner från staden med anledning av rådmans tjänstens indragning vid rådhusrättens upphörande.

Rätteligen borde nämnda belopp ha utanordnats från allmänna indragningsstaten. Härtill hade emellertid erfordrats riksdagens medgivande. Med hänsyn till tidpunkten för utredningens färdigställande ansågs emellertid proposition härom icke böra avlåtas till 1942 års riksdag. Å andra sidan ansågs synnerligen angeläget, att beslut snarast åvägabragtes rörande ifrågasvarande indelningsändring, så att densamma kunde träda i kraft redan med 1943 års ingång. Med hänsyn härtill beslöt Kungl. Maj:t, efter statskontorets tillstyrkande, anvisa förenämnda jämförelsevis obetydliga ersättningsbelopp från anslaget till extra utgifter, för att sedermera i händelse av behov hos riksdagen anmäla detsamma till överförande å allmänna indragningsstaten.

Utskottet.

Med tillstyrkande av bifall till Kungl. Maj:ts förslag hemställer utskottet,

att riksdagen må medgiva, att den f. d. rådmannen i Piteå Carl Erik Eriksson genom Kungl. Maj:ts beslut den 30 juni 1942 tillerkända årliga gottgörelsen av 474 kronor skall, räknat från och med den 1 april 1943, utgå från allmänna indragningsstaten.

Stockholm den 7 maj 1943.

På statsutskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit från första kammaren: herrar Johan Bernhard Johansson, Oscar Olsson, Pauli, Torsten Ström, Bernhard Nilsson, Bäckström, Sven Larsson, Karl Andersson, friherre De Geer, Gustaf Iwar Anderson, Ekströmer och Persson i Skabersjö; samt

från andra kammaren: herrar Jonsson i Eskilstuna, Skoglund i Doverstorp, Eriksson i Stockholm, Andersson i Prästbol, Isacsson, Hansson i Rubbestad, Persson i Tidaholm, Andersson i Södergård, Mårtensson, Wallentheim, Barnekow och Eriksson i Frägstä.

Stockholm 1943. Kungl. Boktryckeriet P. A. Norstedt & Söner.